

***GRZEGORZ
PECUCH***

STOWARZYSZENIE „SZTUKA PODHALAŃSKA” W ZAKOPANEM
DOM WOJSKA POLSKIEGO W WARSZAWIE

BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH W NOWYM SĄCZU
GALERIA W ZAKOPANEM

Grzegorz Pecuch *rzeźba*

Jubileuszowa wystawa
30-lecia pracy twórczej
grudzień 1986
marzec 1987

Galeria BWA Zakopane ul. Krupówki 41
Galeria Sztuki DWP
Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 11

GRZEGORZ PECUCH urodził się 23 stycznia 1923 roku we Florynce w pobliżu Nowego Sącza. Podczas okupacji został wywieziony na roboty przymusowe do Niemiec. Po powrocie do kraju w roku 1946 wstąpił do zakopiańskiego Liceum Technik Plastycznych, które ukończył w roku 1950. W latach 1950—1956 studiował na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, przede wszystkim pod kierunkiem prof. Mariana Wnuka. Po ukończeniu Akademii osiadł na stałe w Zakopanem, gdzie przez dwadzieścia lat pracował jako nauczyciel rzeźby w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara. Był członkiem ZPAP, a od 1984 roku związany jest ze stowarzyszeniem „Sztuka Podhalańska” mający swoją siedzibę w Zakopanem. Uprawia głównie rzeźbę w drewnie. Prace swoje wystawia od 1957 roku. Indywidualną wystawą debiutował rok później w zakopiańskim klubie ZPAP. Dotychczas miał 16 wystaw indywidualnych między innymi w Zakopanem, Warszawie, Przemyśle i Rzeszowie. Brał udział w 61 wystawach środowiskowych i ogólnopolskich. Prace jego wystawiane były również za granicą: w Asker (Norwegia), Bayonne (Francja), w Budapeszcie, Hadze, Nowym Jorku, Pradze, Sztokholmie, Waszyngtonie i w Wiedniu. Do najważniejszych jego realizacji należą elementy zdobnicze „Domu Turysty” w Zakopanem — wykonane wspólnie z Władysławem Hasiorem i Antonim Rząsą, pomnik ku czci poległych w latach 1939—1945 partyzantów GL, AL i radzieckich oraz żołnierzy WP w Uściu Gorlickim (granit), tron faraona do filmu „Faraon”. Prace jego znajdują się w zbiorach muzeów narodowych Warszawy i Poznania, w Muzeum Tatrzańskim w Zakopanem, Muzeum Okręgowym w Nowym Sączu, w zbiorach BWA w Opolu, Rzeszowie i Zakopanem, a także w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

Był wielokrotnie wyróżniany i nagradzany. Otrzymał między innymi Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki (1967 r.), 2-gą nagrodę za prace zaprezentowane na Ogólnopolskiej Wystawie Plastyki zorganizowanej z okazji 400-lecia Zakopanego (1978 r.), nagrodę dyrektora Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Nowym Sączu (1982 r.), nagrodę wojewody nowosądeckiego za wybitne osiągnięcia w twórczości artystycznej (1984 r.). Jest posiadaczem odznaki „Zasłużony działacz kultury” i „Złotej odznaki ZPAP” przyznanej mu w roku 1976.

*U Pecucha / praczas dmucha
Tam z brzucha natury / wychodzą światy
Tam chodzą po izbie / nie pilnowane
Łagodne / lipowe kłody*

(J. Harasymowicz, z tomu *Budowanie lasu*)

Kiedy już przyszło się, na świat pośród gór i lasów Beskidu Niskiego, w takiej na przykład Florynce pozostawionej w dolinie przez śpieszącą się stale rzekę Białą, gdzieś pomiędzy Krynica a Grybowem ma się drewno, jego życie, kształty i zapach w sobie, jak serce. Staje się człowiek częścią natury, zanim jeszcze najdzie go fakt tego świadomości. A zaraz potem przychodzi jankomuzykantowa ochota wygrać ową naturę, wyśpiewać, wyrzezać kozikiem w białym miąższu lipowego klocka. Tak stają się pośród mlecznych krów i wełnistych owiec lub w dalekim kącie ojcowskiej chyży bosonogie światki, radosne ptaszki, beklliwe baranki. Narodzinom im nie towarzyszą zachwyty i radosne uniesienia domowników, a tylko cicha piosenka pastusza:

*Napas jem korowy,
Aż im rohy styrczat,
A jak prydu domiw
Szytky na mja warczat.*

Oto Pecuchowe szczęście czasów dzieciństwa. Krótco trwało. Kres przyniosła mu wojna, która przyszła zza gór i zaległa cieniem dolinę Białej, a potem wyłuskała chłopaka w daleki, nieprzychylny jego wrażliwej duszy świat, poddając woli niemieckiego bauera. Ale przecież i w Niemczech rosły drzewa, chociaż nie polskie, nie beskidzkie. Była tam też stara grusza. Gdy wichura odłamała jej konar polecono Grzegorzowi Pecuchowi pociąć go na kłoce i na szczapy do palenia w piecach. I znów jak w dzieciństwie zapachniał mu miąższ świeżego drzewa, a palce zaczęły badać znajomą strukturę słoii. Wkrótce jeden z kłoców przemieniły Grzegorzowe ręce w postać konia o kształtnej głowie, smukłych nogach i długim ogonie, podobnego do tych, jakimi przyszło mu się opiekować w bauerskiej stajni. Był rok 1944. Teraz owego konia wyrzeźbionego z kawałka gruszy przed czterdziestu laty pokazuje Grzegorz Pecuch niczym relikwię wyniesioną z czasów młodości. Bo owa rzeźba właśnie miała zasadniczy wpływ na całe jego późniejsze życie, sprawiła, że stał się artystą.

Kiedy po wyzwoleniu i po powrocie Grzegorza Pecucha z Niemiec do rodzinnej Florynki nastał czas referendum narodowego pod hasłem „3 X Tak” przyjechali do wsi peperowscy agitatorzy. Furka, która przywiozła ich z Nowego Sącza, wymoszczona słomą, połysekująca granatami mającymi chronić przyjezdnych przed grasującymi po okolicy upowcami zatrzymała się i przed chałupą Pecuchów. Goście weszli do izby. Wtedy to jeden z nich zwrócił uwagę na wyrzeźbionego przez Grzegorza konia. Za jego namową wkrótce potem młody Pecuch wraz z matką i z rzeźbą pod pachą poszedł poprzez góry, przez Pinczarową do Nowego Sącza, do starostwa. Z tamtejszego referatu kultury skierowano go do warsztatu miejscowego stolarza i snycerza, Jana Żarofe mieszczącego się przy ulicy Kościuszki.

Fakt pobytu Grzegorza Pecucha w warsztacie nowosądeckiego rzemieślnika odnotowujemy jedynie dla porządku. Nie miał on bowiem prawie żadnego znaczenia dla jego późniejszej kariery artystycznej. Trwał zaledwie pięć tygodni. W życiowej i artystycznej biografii Pecucha liczy się przede wszystkim kilkuletni pobyt w Zakopanem, w Gimnazjum Rzeźbiarskim Państwowej Szkoły Przemysłu Drzewnego, przemianowanym w 1948 roku na Państwowe Liceum Technik Plastycznych. To tam właśnie znalazł się pod opieką prawdziwych pedagogów — artystów: Romana Olszowskiego i Antoniego Kenara. Przede wszystkim Antoni Kenar, ów budzieliel świadomości bycia ludźmi u swoich uczniów stał się dlań najpierwszym mistrzem, nadał kierunek jego drodze twórczej, którą podąża od czterdziestu już lat. Kenar bowiem był tym, który starał się zrozumieć każdego ze swoich uczniów, pomagał im odnaleźć siebie, wydobyć najlepsze cechy charakteru. „Tylko ze znajomości świata i miłości — powiedział — można coś ładnego zrobić. W wychowaniu młodych nie jest konieczne stosowanie przykrych dyscypliny, o ile sprawa nie idzie wbrew ich naturze, o ile się ich wychowuje dla ich przyszłości, a nie na ich własnych dziadków. (...) Moim zadaniem jest dmuchać z całej siły w każdą isierkę powierzona mojej opiece”. I dmuchał Kenar również w młodego Pecucha aż rozniecił w nim pasję tworzenia i umiłowanie natury. I jedno i drugie uwidoczniło się już w pierwszej jego realizacji — elementach zdobniczych zakopiańskiego „Domu Turysty”. wykonywanych pod okiem profesora współ z kolegami szkolnymi: Władysławem Hasiorem i Antonim Rząsą.

Leon Battista Alberti, włoski humanista XV wieku orzekł swego czasu: „Piękno jest jakąś zgodnością i wzajemnym zgraniem części w jakiegokolwiek rzeczy, w której części te się znajdują. Zgodność tę osiąga się poprzez pewną określoną liczbę, proporcję i rozmieszczenie, tak jak tego wymaga harmonia, która jest podstawową zasadą natury”. Tak to powstała jedna z uniwersalnych zasad obowiązujących w sztuce. Uznawano ją i w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych, w której Grzegorz Pecuch pogłębiał swą artystyczną edukację. Hołdował jej i profesor Marian Wnuk, akademicki już mistrz młodego Pecucha, jak on niegdysiejszy uczeń zakopiańskiej szkoły, podówczas Szkoły Przemysłu Drzewnego. Ale w przypadku naszego artysty stała się ona jednym z głównych kierunkowskazów w jego drodze twórczej.

Studia w Akademii, choćby najbardziej owocne, stanowią zaledwie etap w dochodzeniu do własnej twórczości każdego artysty, nie koniecznie wystarczający do tego by stać się nim naprawdę. Bo jak mawiał Antoni Kenar „sama świadomość praw nie da rezultatu artystycznego, trzeba je poznawać na drodze osobistej emocji twórczej”. Dopiero po ich zakończeniu zaczęły się dla Pecucha lata mozolnego dochodzenia do własnego rzeźbiarskiego ja, kształtowania widzenia świata i roli sztuki w życiu człowieka, wreszcie do przekonania, iż jest się w świecie niczym więcej tylko małym elementem Wielkiej Natury. Możemy się o tym przekonać poznając jego prace zgromadzone w pracowni i galerii autorskiej funkcjonującej w drewnianym domku przy zakopiańskiej ulicy Krupówki pod numerem 9. Przechowuje w niej prace z różnych okresów swego życia. Tam też wyklada swoją filozofię życiową i credo artystyczne.

Wchodząc do Pecuchowej galerii pozostawiamy za sobą rozgwar rojnej ulicy i ludzi z ich codzienną krzątaniną i problemami. Teraz bierze nas we władanie świat Panapecuchowych rzeźb: przepełnionych wewnętrznym spokojem i cichą

radości postaci ludzi, pociesznych stworów, zwierząt, które pozbyły się właściwej sobie drapieżności, wyobrażenia kwiatów i drzew wyczarowanych z kłoców lipowych, przechowujących wspomnienie dorodnych akacji, olch czy grusz, połyskujących naturalną czernią hebanu i przedpotopowych dębów. Jest więc wśród nich matka z dzieckiem na ramieniu i z nieznanym ojcem, po którym pozostał tylko kapelusz, „Młyn” z młyńskim kołem, lejącą się wodą, łysym młynarzem i mądrą sową, są dobrotliwe „Misie”, syty „Rys” oraz pełny „Kwiatostan”. Znajdziemy tam też przedstawienia idei i rzeczy, których nikt poza samym Pecuchem rzeźbienia by się nie podjął, choćby mu dano najszlachetniejsze gatunki drewna: nadziei, muzyki Karola Szymanowskiego, nostalgicznych połonin, a wszystko to oddane przy pomocy form prostych, skondensowanych, bliskich tradycji ludowego obrazowania, z której Grzegorz Pecuch czerpie pełnymi garściami, w której tkwi całym sobą. Grzegorz Pecuch rzeźbi bowiem przede wszystkim własną intuicją, zapamiętanymi obrazami. Formę, kształty postaci i przedmiotów wydobywa wprost z kłoca bez wstępnych szkiców czy modeli. Rzeźba jego jest statyczna, działa przede wszystkim bryłą, fakturą powierzchni, niekiedy dyskretnym ażurem i takąż polichromią. Zakłada jedynie ruch wokół niej i działanie rozproszonego światła, sprawiającego że istnieje. A światło to — słońce. Jemu zawdzięczamy istnienie drzewa, z którego artysta wydobywa swoje rzeźby, to też główny element natury. Dla Grzegorza Pecucha natura zaś liczy się przede wszystkim.

Warto zwrócić uwagę na jeszcze jeden rys charakterystyczny dla sztuki naszego artysty: absolutny brak w jego pracach nuty tragizmu i tematów brutalnych. Wszystkie je cechuje absolutny spokój, radość życia, niekiedy dziecięca niemal naiwność. Wydaje się jakby postaci przez niego rzeźbione wszystkie targające nimi namiętności, swój tragiczny los pozostawiły za drzwiami pracowni. Zwierzęta, nawet te najdziksze udało się Pecuchowi oswoić, uczynić przyjaznymi człowiekowi. Wiele z nich otrzymało zresztą ludzkie rysy. Takimi właśnie są w twórczości ludowej i twórczości dzieci, do której Pecuch od lat nawiązuje. A nie jest to z jego strony jakaś kokieteria czy wynik modnego naśladownictwa, lecz objaw postawy twórczej, temperamentu, tradycji i przekonania, iż „sztuka dzieci kończy się wraz z ich dzieciństwem. I tylko autentyczny talent pozwala artyście zachować ją do końca życia”. Każdy, komu zdarzy się spotkać z pracami Grzegorza Pecucha przekona się, iż on ową wrażliwość i dziecięcą spontaniczność zachował po dziś dzień.

Andrzej B. Krupiński

GRZEGORZ PECUCH

UL. KRUPÓWKI 9

34-500 ZAKOPANE

Grzegorz P E C U C H urodził się we Florynce ki/Nowego Sącza w dn. 23. stycznia 1923 r.

Ukończy! Liceum Technik Plastycznych w Zakopanem w 1950 r. oraz Akademię Sztuk Pięknych — Wydział Rzeźby w Warszawie w 1956 r. w pracowni Rzeźby prof. Mariana Wnuka, gdzie otrzyma! dyplom ASP. W latach 1955—1975 by!

wykładowcą rzeźby w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych im. A. Kenara w Zakopanem.

Udział w wystawach:

a) wystawy krajowe — indywidualne:

1. Zakopane — 1958 Klub ZPAP,
2. Zakopane — 1962 Klub MPiK Dom Turysty,
3. Zakopane — 1963 BWA,
4. Zakopane — 1967 BWA,
5. Rzeszów — 1969 BWA.
6. Przemyśl — 1969 Biblioteka i Czytelnia Miejska,
7. Warszawa — 1971 Galeria Rzeźby,
8. Gorzów Wielkopolski — 1971 •— Muzeum,
9. Gorzów Wielkopolski — 1971 — Zakłady Jedwabnicze,
10. Gorzów Wielkopolski - 1971 — Klub MPiK,
11. Kostrzyń n/Odrą — 1971 — Klub,
12. Opole — 1972 — BWA.
13. Kłodzko — 1972 Katusz,
14. Gorlice — 1974 — Dwór Karwacjanów,
15. Nowy Sącz — 1975 — Muzeum,
16. Zakopane - 1981 — Klub MPiK.

b) wystawy krajowe zbiorowe:

1957	1. Eliminacyjny Pokaz Rzeźby — Kraków,
1958	2. Wystawa: „Drzwi otwarte” — Zakopane,
1959	3. Wystawa „Sztuka użytkowa” — Zakopane,
	4. Wystawa Młodej Plastyki — Sopot,
	5. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane,
	6. XV Ogólnopolska Wystawa Plastyki — Radom,
1960	7. Wystawa Rzeźby Okręgu ZPAP — Zakopane,
	8. Wystawa „Rzeźba polska 1945—1960” — Warszawa,
	9. XVI Ogólnopolska Wystawa Plastyki — Radom,
1961	10. Wystawa Okręgu ZPAP w Zakopanem,
1962	11. Wystawa „Polskie Dzieło Plastyczne w XV-lecie PRL”, — Warszawa,
	12. Wystawa zorg. przez CEPELiA w okresie FIS — Zakopane,
	13. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane.
1963	14. Wystawa „50-lecie ZPAP” — Zakopane,
	15. Okręgowa Wystawa ZPAP — Zakopane,
	16. Ogólnopolska Wystawa Plastyki — Bielsko-Biała,
1964	17. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane,
	18. Wystawa darów dla Galerii Miejskiej — Zakopane,
	19. Wystawa „20 lat PRL w twórczości plastycznej” — Zakopane,
1965	20. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane,
	21. Ogólnopolska Wystawa Plastyki — Radom,
	22. Ogólnopolska Wystawa „20 lat PRL w twórczości plastycznej — Warszawa,
1966	23. Ogólnopolska Wystawa „Przeciw Wojnie” — Lublin,
	24. Wystawa darów dla galerii miejskiej — Zakopane,
	26. Ogólnopolska Wystawa „Rzeźba Młodych” — Kraków.
	27. Wystawa Plastyki „Milenium” — Radom,
	28. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane,
1967	29. Wystawa Grupy „14” — Zakopane,
	30. Wystawa Grupy „14” — Kraków,
	31. Ogólnopolska Wystawa Rzeźby — Warszawa,
	32. Wystawa „50-ta Rocznic Wielkiej Rewolucji Październkowej”, Radom,

- 1968 33. Wystawa „Grupy Zakopiańskiej” — Zakopane,
34. Plenerowa Wystawa Rzeźby — Kraków — Nowa Huta,
35. Wystawa absolwentów Państwowego Liceum Technik Plastycznych „XX-lecie Pltp” — Zakopane,
- 1970 36. Wystawa Okręgu ZPAP — Zakopane,
- 1971 37. III Ogólnopolska Wystawa Rzeźby — „Zachęta” — Warszawa,
- 1973 38. Plastyka Zakopiańska 1909—1973 r. — Kraków,
- 1978 39. Wystawa Ogólnopolska, 400-ta dzieł na 400-lecie Zakopanego — Zakopane,
- 1982 40. Wystawa Okręgu ZPAP „Karol Szymanowski w twórczości plastycznej” — Zakopane,
41. Wystawa: „Jesienne Spotkania” — Muzeum Okręgowe — Nowy Sącz,
- 1983 42. Targi Plastyki — BWA — Zakopane,
43. Tematy Religijne w Plastyce Współczesnej — Zakopane,
- 1984 44. Biennale Sztuki Sakralnej — BWA — Gorzów Wielkopolski,
45. Wystawa rzeźby — Galeria ZAR — Warszawa,
46. „Jesienne Spotkania” — Muzeum Nowy Sącz,
- 1985 47. I Salon Stowarzyszenia „Sztuka Podhalańska” — BWA — Zakopane,
48. I Salon Stowarzyszenia „Sztuka Podhalańska” — BWA — Nowy Sącz,
49. Wystawa „Ziemia i ludzie” — BWA Zakopane,
50. Wystawa „Ziemia i ludzie” — BWA — Nowy Sącz,
- 1986 51. II Salon Rzeźby — Galeria Związku Artystów Rzeźbiarzy — Warszawa,
52. II Salon Stowarzyszenia „Sztuka Podhalańska” — Biuro Wystaw Artystycznych — Zakopane.

c) wystawy zagraniczne:

1. wystawa „Sztuka Podhala” — Nowy Jork — 1960 r.,
2. wystawa „Sztuka Podhala” — Waszyngton — 1960 r.,
3. międzynarodowa wystawa Rzeźby w Hadze — 1965 r.,
4. wystawa „Polska Sztuka Stosowana” — Wiedeń — 1967 r.,
5. wystawa rzeźby — Budapeszt — 1967 r.,
6. wystawa rzeźby — Praga 1967 r.,
7. wystawa rzeźby — Sztokholm — 1974 r.,
8. wystawa sztuki — Asker (Norwegia) — 1983 r.,
9. wystawa sztuki — Bayonne (Francja) — 1984 r.

Ważniejsze realizacje:

- rzeźby w drzewie w „Domu Turysty” w Zakopanem,
- pomnik w granicie w Uściu Gorlickim ku czci poległych w walce z okupantem Partyzantów GL i AL, ochotników Armii Radzieckiej i Wojska Polskiego 1939—1945 r.,
- tron faraona do filmu „Faraon”.

Prace znajdują się w zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki, Muzeum Narodowego w Warszawie i Poznaniu, Muzeum Tatrzańskiego w Zakopanem, Muzeum Okręgowego w Nowym Sączu, Galerii Związku Artystów Rzeźbiarzy w Warszawie, oraz w BWA w Opolu, Rzeszowie i Zakopanem, a także w zbiorach prywatnych w Szwajcarii, Kanadzie, Stanach Zjednoczonych, Republice Federalnej Niemiec. Francji, Meksyku, na Węgrzech oraz w kraju.

Nagrody:

1. Nagroda Ministra Kultury i Sztuki — 1967 r.,
2. II nagroda za rzeźby eksponowane na ogólnopolskiej wystawie plastyki z okazji 40-lecia Zakopanego — 1978 r.,
3. Nagroda Dyrektora Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Nowym Sączu za wybitne osiągnięcia w upowszechnianiu kultury na terenie województwa nowosądeckiego — 1982 r.,
4. Nagroda Wojewody Nowosądeckiego za wybitne osiągnięcia w twórczości artystycznej w dziedzinie plastyki — 1984 r.

Odnaki:

1. „Zasłużony Działacz Kultury” przyznana przez Ministra Kultury i Sztuki — 1971 r.,
2. Złota odznaka ZPAP przyznana przez Zarząd Główny ZPAP — 1976 r.

„Połonina”

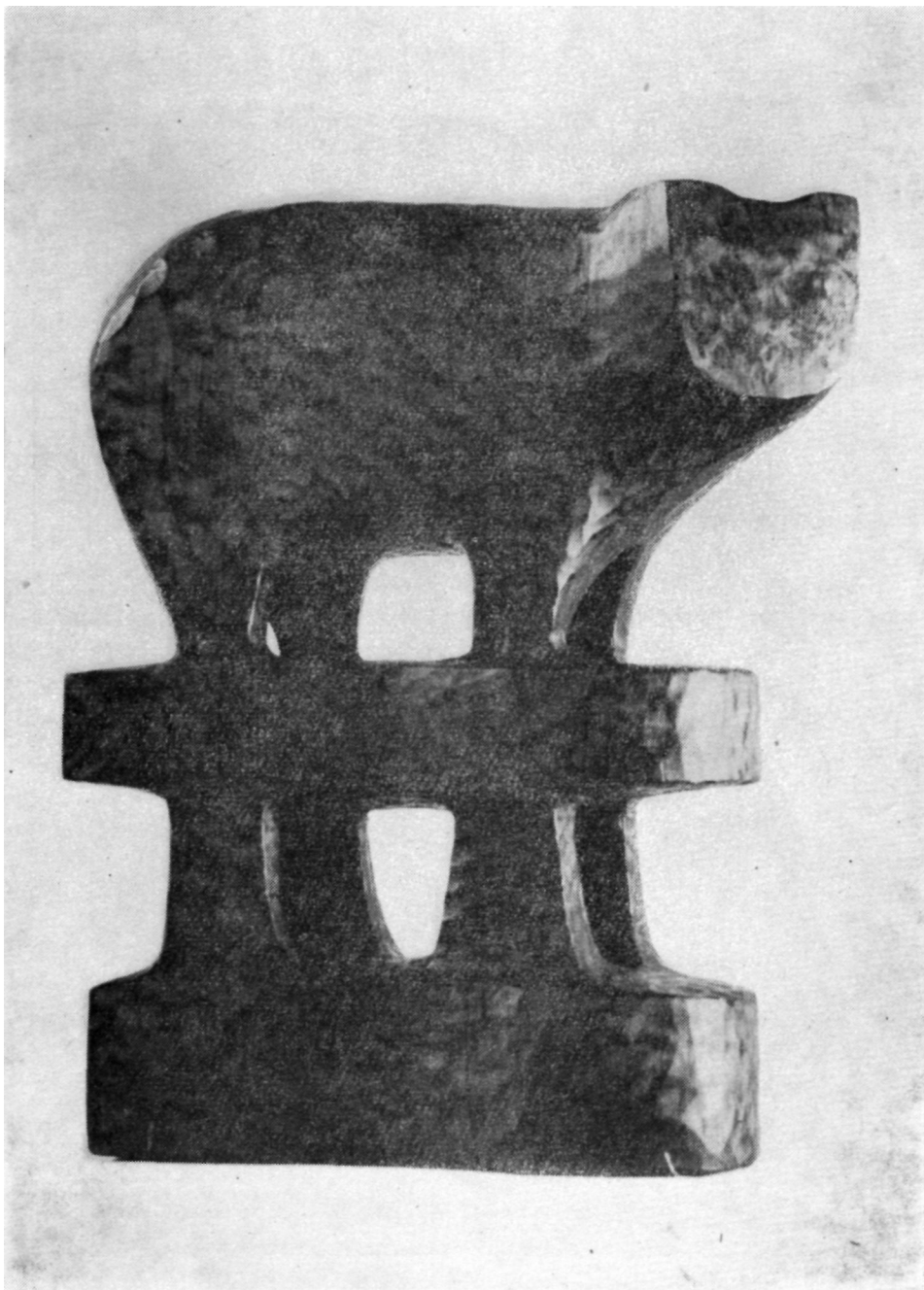

„Rodzina'

„Pegaz“

„LOWCA"

„Orzeł”

Grzegorz P E C U C H

pracownia: Krupówki 9

Z a k o p a n e

S P I S R Z E Ż B

na jubileuszową wystawę indywidualną — 1986 r.

1. Dzik, topola 110* 1960 Muzeum Tatrzańskie
2. Las, lipa 120 1961 autora
3. Kot, topola 52 1961 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
4. Kobieta, lipa 101 1961 autora
5. Owoc, grusza 30 1961 autora
6. Poczęcie, grusza 32 1961 autora
7. W kołysce grusza 16 1961 autora
8. Juwenalia, grusza 19 1981 autora
9. Kosmos, olcha 42 1962 autora
10. Wieża, olcha 39 1962 autora
11. Jeleń, olcha 36 1962 autora
12. Kawaler, olcha 27 1962 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
13. Kundel, olcha 38 1963 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
14. Puma, olcha 37 1963 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
15. Osiołek, olcha 34 1963 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
16. Puchacz, olcha 47 1963 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
17. Żubr, olcha 38 1963 Zespół Szkół Łączności — Warszawa
18. Istnienie, lipa 60 1986 autora
19. Spotkanie, lipa 46 1986 Muzeum Tatrzańskie
20. Wspinacz, lipa 50 1986 Muzeum Tatrzańskie
21. Młodość, lipa 67 1964 autora
22. Koń, akacja 21 1964 autora
23. Pradziadek, lipa 60 1965 autora
24. Środowisko, lipa 50 1965 autora
25. Kratery, orzech 50X33 1966 autora
26. Odmieńce, orzech 38X45 1966 autora
27. Dżungla, orzech 1966 Muzeum Tatrzańskie
28. Na czatach, lipa 67 1966 autora
29. Krynica, lipa 61 1967 Muzeum Okręgowe w Nowym Sączu
30. Świat, lipa 61 1967 autora
31. Zwierzątko, olcha 37 1967 Muzeum Tatrzańskie
32. Sad, lipa 60 1967 autora
33. Niedźwiedzica, lipa 68 1968 autora
34. Lew, orzech 50 1968 autora
35. Symbioza, lipa 78 1969 autora
36. Samica, orzech 42 1969 Muzeum Tatrzańskie
37. Pegaz, grusza 57 1969 Muzeum Okręgowe
38. Orzeł, grusza 56 1970 Muzeum Tatrzańskie
39. Wiosna, lipa 71 1970 autora
40. Samiec, grusza 49 1971 Muzeum Okręgowe
41. Drzewo życia, lipa 74 1971 autora
42. Macierzyństwo, lipa 91 1971 Muzeum Tatrzańskie
43. Kura, orzech 46X42 1971 autora
44. Gajowy, orzech 62 1971 autora
45. Kozica, orzech 1971 Muzeum Tatrzańskie
46. Śpiewak, lipa 80 1972 autora
47. Maska, lipa 45 1976 autora
48. Niedźwiedź, orzech 52X27 1977 autora
49. Pieszczoty, akacja 24 1977 autora
50. Siostry, akacja 25 1977 autora
51. Kotek, jawor 21 1978 autora
52. Symfonia, lipa 63 1981 autora
53. Owca, dąb 24 1981 BWA Zakopane
54. Owieczka, dąb 20 1981 autora
55. Rytm, olcha 41 1981 autora
56. Papuga, lipa 58 1981 autora
57. Miedziany, olcha 32 1981 autora
58. Bizon, olcha 35 1981 autora
59. Łowca, olcha 33 1981 autora

60. Smakosz, olcha 39 1981 autora
61. Młodzik, lipa 30 1981 autora
62. Zaloty, orzech 72X32 1981 autora
63. Król lasu, orzech 52X26 1981 autora
64. Zjawia, orzech 52X27 1981 autora
65. Nadzieja, orzech 69X22 1981 autora
66. Powaga, orzech 53X23 1981 autora
67. Cnota, orzech 55X23 1981 autora
68. Echo górskie, dąb czarny 52 1981 Muzeum Okręgowe Nowy Sącz
69. Baran, olcha 27 1981 autora
70. Baranek, lipa 21 1981 autora
71. Wiosna, orzech 92X43 1982 autora
72. Dziewczyna, orzech 110X25 1982 autora
73. Madonna, dąb 36 1982 autora
74. W tańcu, akacja 30 1982 autora
75. Regle, orzech 120X45 1982 autora
76. Natura, orzech 113X30 1982 autora
77. Ewolucja, orzech 86X21 1982 autora
78. Piesek, akacja 27 1982 autora
79. Melodia, lipa 66 1982 autora
80. Prorok, orzech 64X31 1982 autora
81. Przyjaciele, dąb 76 1983 autora
82. Rodzina, dąb 107 1983 autora
83. Matka z dzieckiem, dąb 73 1984 autora
84. Sportowiec, lipa 56 1984 autora
85. Skoczek, lipa 30 1984 autora
86. Młyn, orzech 75X23 1984 autora
87. Trójca, lipa 76 1984 autora
88. Połonina, orzech 55X24 1984 autora
89. Misie, grusza 85 1984 autora
90. Ostoja, czarny dąb 49 1985 autora
91. Ryś, dąb 46 1985 autora
92. Rysica, dąb 48 1985 autora
93. Badacz, grusza 46 1985 autora
94. Kwiatostan, brzość 91X27 1985 autora
95. Skrzaty, orzech 65X30 1986 autora
96. Maski, sosna 23 1957 autora
97. Kwiat, lipa 45 1978 autora
98. Figura, lipa 42 1979 autora
99. Znak, lipa 45 1981 autora
100. Głowa, lipa 45 1986 autora
101. Zawiadowca, orzech 91X21 1986 autora
102. Tworzywo, dąb 45 1986 autora

*) wymiar rzeźb w centymetrach

Redakcja katalogu: Andrzej B. Krupiński
Zdjęcia: Andrzej Bogucki, Joanna Gajda, Andrzej
B. Krupiński, Janusz Vogel
Na okładce rzeźba pt. „Las”

druk. ZG „DSP” zam. 3749/AO/86 nakł. 400 egz.